

Ақийда дарслари (221-дарс) Дажжолнинг чиқиши (биринчи мақола)

19:00 / 27.03.2023 2685

Дажжолнинг чиқиши қиёматнинг энг катта аломатларидан биридир. Дажжол аслида унинг лақаби. Кўп алдамчилик қилиши учун шу лақабни олган. Шунингдек, у ҳақни ботил ила кўмиб ташлаш қобилиятига ҳам эга. У асли яҳудий одамдир. Мадинаи Мунавварага нисбатан машриқ тарафдан чиқади. У одамлар орасида аҳли салоҳликни ва тақводорликни даъво қилади. Кейинроқ худолик даъвосини қилади. Унга жуда кўп одамлар, хусусан, яҳудийлар эргашадилар. Унинг тана тузилишида ўзига хос аломатлари бўлади. Бир кўзи теп-текис бўлади. Боласи бўлмайди. Макка ва Мадинага кира олмайди. Пешонасига «кофир» деб ёзилган бўлади.

Дажжол ҳақида кўплаб ҳадиси шарифлар келган. Баъзиларини қисқача ўрганиб чиқамиз.

أَمْ هُنَّ عُلَلٌ لِّأَيِّ ضَرَرٍ رَمِعَ نُبَابِنَا
هُنَّ لِيَّ لَصِّ هَلَلِ الْوُسْرَ مَاقٍ لِّاقٍ
يَنْتَأْفِسَانِ لِي فَمَلَسَ وَهِيَ لَع

رَكَذٌ مُثٌ، هُلَّةٌ أُوهُ أُمِّبِ هَلَلَا يَلَع
هُمُ كُرْدُنُ أَلِ يِّنَا: لَاقَفَ، لَاجُّ دَلَا
هُمُ وَقُ هَرْدُنَا دَقُ وَا لِيَّيْبَنُ نَمِ أَمَو
أَلُ وَقِ هِي فِ مُمْ كَلُّ لُوقِ أَسِ يِّنِ كَلَو
رُوعًا هَّنَا، هِمُ وَقِلُّ يَّبَنُ هَلُ قَيِّ مَل
رُوعًا أَبِ سِي لَ هَلَلَا نِإُو.

Ибн Умар розияллоху анхумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам одамлар ичида туриб,
Аллоҳга лойиқ ҳамду сано айтдилар ва Дажжолни зикр қилиб:

«Албатта, мен сизларни ундан огоҳлантирурман. Ҳар бир набий ҳам,
албатта, ўз қавмини ундан огоҳлантирган. Лекин мен сизларга унинг
ҳақида ҳеч бир набий ўз қавмига айтмаган гапни айтаман. Шубҳасиз,
у ғилайдир. Албатта, Аллоҳ ғилаймасдир», дедилар».

Бу ҳадиси шарифда Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам, Дажжол
худолик даъвосини қилганида алданиб қолмаслик учун, унинг катта
сифатларидан бирини айтиб қўймоқдалар.

لُوسَرٌّ نَأُ: هُنَعُ هَلَلَا يِضَرِّ سَنَانُ نَع
مَلَسَوِ هِي لَعُ هَلَلَا يَلَصِ هَلَلَا
رَدُنَا دَقُ وَا لِيَّيْبَنُ نَمِ أَمِ: لَاق
رُوعًا هَّنَا، أَبِ أَدَكُّ لَ رُوعًا أَلَا هَتُّمُ أ

بُؤْتُكَ مَوْ، رَوْعَ أَبِ سَيْلٍ مُكِّبَرٍ نِإِو
رِفَاكَ يَا رِفَاكَ هِيَ نِيَعِ نِيَبِ
عَبْرًا أَلَا أُمُّ هَاوَرٍ مِّنْ سُمَّ لِّكَ هَارِقِي

Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қай бир набий бўлсаки, албатта, ўз умматини ғилай каззобдан огоҳлантиргандир. Огоҳ бўлинглар! Албатта, у ғилайдир. Албатта, Роббингиз ғилай эмасдир. Унинг икки кўзи орасига «каф фа ро», яъни «кофир» деб ёзилгандир. Буни ҳар бир мусулмон ўқийди», дедилар».

Тўртовлари ривоят қилишган.

Аллоҳ таоло кишиларни синаш учун Дажжолга турли нарсаларни бериб қўяди. Жумладан, у ўликни тирилтириш, ёмғир ёғдириш, ерни ҳосилдор қилиш ва шунга ўхшаш ишларга Аллоҳ таолонинг изни ила имкон топади. Сўнгра ўзидан кетиб, худолик даъвосини қилади. Ана шунда Аллоҳ таоло унинг ожизлик тарафларини зоҳир қилиб қўйгани иш беради. Унинг ғилайлиги, пешонасига «кофир» деб ёзиб қўйилганлиги ва у ўша нарсаларни ўзидан кетказа олмаслиги уни фош қилади.

أُمُّ هِنَعٌ هَلَلَا يَضَرَّ رَمْعِ نَبَا نَعِ
هَلَلَا يَلَّصِ هَلَلَا لُؤْسَرِ لَاقِ: لَاقِ
نِيَعِ لَأَرْوَعِ لَأَجْدَلَا: مِّنْ لَسَوِ هِيَ لَعِ
عَنْ جِهَعِمِ، رَعَّ شَلَا لَأَفُجِ، يَرْسُيَلَا
هَاوَرٍ. رَانَ هَتَّ نَجَوِ عَنْ جِهَعِ رَانَ فِرَانَ وَ

نَا : هُظْفَلَو دُوَادُ وَبَأُوْمِلْسُمْ
 جَحْفَأُ، رِيصَقُ لُجَرَلِجَّ دَلَا حِي سَم
 سَيْلِ، نِيْعَلَا سُوْمُ طَمُ رُوْعَأُ، دُعَج
 سَبْلُأُ نِإْفُ، عَارَجَحَ الْوِةَئَاتِ أَنْب
 سَيْلِ مُكْبَرٌ نَأُ أُوْمَلْعَافُ مُكْيَلَع
 رُوْعَابُ

Ибн Умар розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам:

«Дажжолнинг чап кўзи ғилай, серсоч. У билан жаннат ва дўзах бор. Унинг дўзахи жаннатдир, жаннати дўзахдир», дедилар».

Муслим ва Абу Довуд ривоят қилганлар. Абу Довуднинг ривоятида:

«Албатта, Дажжол пакана, маймоқ, жингалаксоч ва ғилай, кўзи теп-текис, бўртиб ҳам чиқмаган, ичкарига ҳам кирмагандир. Агар аралаш бўлган бўлса, билинги, Роббингиз ғилай эмас», дейилган.

Шу сифатларидан уни таниб олиш осон.

Дажжолнинг чап кўзи қалин эт билан қопланган бўлиб, у теп-текис ҳолда туради. Шунинг учун у «Масих», яъни «текисланган» деб ҳам аталади.

عَمَسُ نَم : دُوَادُ يِبَاءَةَ يَأُورِي فَو
 نَا هَلَلْ أَوْفُ، هُنَعُ أَنْ يَلْفَلَّجَّ دَلَاب
 هُنَأُ بَسْخِي وَهَوِ هِي تَأْيَلَلُجَّرَلَا

هَبُّ ثَعْبِي أَمُّمٌ هُ عِبَّتِي فُ، نَمُّومٌ
هَبُّ ثَعْبِي أَمَلٌ وَأَتَاهُ شِلَانِمٌ
تَاهُ شِلَانِمٌ

Абу Довуднинг ривоятида:

«Ким Дажжолни эшитса, ундан узоқлашсин. Аллоҳга қасамки, киши унинг олдига борса, уни мўмин деб ҳисоблайди ва ундаги шубҳаларга қарамасдан унга эргашади. Ёки унга берилган шубҳалар сабабидан унга эргашади», дейилган.

Дажжолга берилган сеҳр, баъзи одамларни ўлдириб, бошқаларини тирилтириш каби нарсалар одамларни алдаб қўйиш хавфи бор. Шунинг учун унинг чиққанини эшитиш билан унга йўлиқмасликка ҳаракат қилиш керак.

(Давоми бор)

«Сунний ақийдалар» китоби асосида тайёрланди

Ушбу китоб Ўзбекистон Республикаси Вазирлар Маҳкамаси ҳузуридаги Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2022 йил 22 июлдаги 03-07/5979-рақамли хулосаси асосида чоп этилган.